



**"মৰমৰ সন্তানসকল - এতিয়া সতোপ্ৰধান হৈ ঘৰলৈ যাব লাগিব সেয়েহে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি নিৰন্তৰ পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰা, উন্নতিৰ প্ৰতি সদায় ধ্যান ৰাখিব লাগে"**

**\*প্ৰশ্ন :-** পঢ়াত দিনে-প্ৰতিদিনে আগবাঢ়ি যোৱা বা পিছ পৰি যোৱাৰ লক্ষণ কি?

**\*উত্তৰ :-** পঢ়াত আগবাঢ়ি থাকিলে পাতল অনুভৱ হ'ব। বুদ্ধিত উদয় হ'ব যে এয়া হৈছে ছিঃ-ছিঃ শৰীৰ, ইয়াক ত্যাগ কৰিব লাগে, আমিহে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে। দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি থাকিব। পিছুৱাই গ'লে চলনত আসুৰি গুণ দেখা দিব। চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাৰ স্মৃতি নাথাকিব। তেনে সন্তানে ফুল হৈ সকলোকে সুখ দিব নোৱাৰিব। এনেকুৱা সন্তানসকলৰ আগলৈ গৈ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব তেতিয়া বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব।

**ওঁম্ শান্তি।** বুদ্ধিত এইটো খেয়াল (চিন্তন) থাকিব লাগে যে আমি সতোপ্ৰধান হৈ আহিছিলো। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়, ইয়াত সকলো বহি আছে, কোনোবা দেহ-অভিমানী আৰু কোনোবা দেহী-অভিমানী হ'ব। কোনোবা চেকেণ্ডত দেহ-অভিমানী আৰু চেকেণ্ডত দেহী-অভিমানী হৈ থাকিব। এনেকৈতো কোনেও ক'ব নোৱাৰে যে আমি সকলো সময়তে দেহী-অভিমানী হৈ বহি আছে। নহয়, পিতাই বুজায় কোনোবা সময়ত দেহী-অভিমানী আৰু কোনোবা সময়ত দেহ-অভিমানী হ'ব। এতিয়া সন্তানসকলে এয়াতো জানে যে আমি আত্মাই এই শৰীৰ এৰি নিজৰ ঘৰলৈ যাম। বহুত আনন্দেৰে যাব লাগে। গোটেই দিন এইটোৱে চিন্তন কৰে - মই শান্তিধামলৈ যাম কিয়নো পিতাইতো পথ দেখুৱাই দিছে। অন্য কোনো লোক কেতিয়াও এনেকৈ বিচাৰ কৰি নবহে। এই শিক্ষা কোনেও নাপায়েই। খেয়ালো নাহিব। তোমালোকে বুজা যে এইখন হৈছে দুখধাম। এতিয়া পিতাই সুখধামলৈ যোৱাৰ মার্গ দেখুৱাই দিছে। যিমানৈ পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমানৈ সম্পূৰ্ণ হৈ যোগ্যতা অনুসৰি শান্তিধামলৈ যাবা, তাকেই মুক্তি বুলি কোৱা হয়, যাৰ কাৰণে মানুহে গুৰুৰ শৰণাগত হয়। কিন্তু মানুহে একেবাৰে নাজানে মুক্তি-জীৱন মুক্তি কি হয় কিয়নো এয়া হৈছে নতুন কথা। তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা এতিয়া আমি ঘৰলৈ যাব লাগে। পিতাই কয় স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা পবিত্ৰ হোৱা। তোমালোক প্ৰথমে যেতিয়া শ্ৰেষ্ঠাচাৰী সৃষ্টিলৈ আহিছিলো তেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিল। আত্মা সতোপ্ৰধান আছিল। কাৰোবাৰ লগত সংযোগো পিছলৈ হ'ব। যেতিয়া গৰ্ভলৈ যাবা তেতিয়া সম্বন্ধত আহিবা। তোমালোকে জানা এতিয়া এয়া হৈছে আমাৰ অন্তিম জন্ম। আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। পবিত্ৰ নহ'লে আমি যাব নোৱাৰিম। এনেকৈ নিজৰ ভিতৰতে কথা পাতিব লাগে কিয়নো পিতাৰ আদেশ হৈছে - উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে বুদ্ধিত যাতে এইটোৱে খেয়াল থাকে যে আমি সতোপ্ৰধান হৈ আহিছিলো, এতিয়া সতোপ্ৰধান হৈ ঘৰলৈ যাব লাগে। সতোপ্ৰধান হ'ব লাগে পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা কিয়নো পিতাহে পতিত-পাৱন হয়। আমাক সন্তানসকলক যুক্তি শুনায় যে তোমালোক এনেকৈ পাৱন হ'ব পাৰিবা। গোটেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক কেৱল পিতাইহে জানে আৰু কোনো অথৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) নাই। পিতাহে হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। ভক্তি কেতিয়ালৈকে চলে, এয়াও পিতাই বুজাইছে। ইমান সময় জ্ঞান মার্গ, আৰু ইমান সময় ভক্তি। এই গোটেই জ্ঞান ভিতৰত প্ৰবাহিত হৈ থাকিব লাগে। যেনেকৈ পিতাৰ আত্মাত জ্ঞান আছে, তোমালোকৰ আত্মাতো জ্ঞান আছে। শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনে আৰু শুনায়। শৰীৰ অবিহনেতো আত্মাই ক'ব নোৱাৰে, ইয়াত প্ৰেৰণা বা আকাশবাণীৰ কথা নাই। ভগৱানুবাচ হয় তেন্তে নিশ্চয় মুখ লাগিব, ৰথ লাগিব। গাধ-ঘোঁৰাৰ ৰথতো নালাগে। তোমালোকেও প্ৰথমে ভাবিছিলো কলিযুগ এতিয়া আৰু 40 হাজাৰ বছৰ চলিব। অজ্ঞান নিদ্ৰাত শুই আছিলো, এতিয়া বাবাই জগাইছে। তোমালোকো অজ্ঞানত আছিলো। এতিয়া জ্ঞান পাইছো। ভক্তিক অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়।



27-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এইটো খেয়াল কৰিব লাগে যে আমি নিজৰ উন্নতি কেনেকৈ কৰিম, উচ্চ পদ কেনেকৈ পাম? নিজৰ ঘৰলৈ গৈ পুনৰ নতুন ৰাজধানীলৈ আহি উচ্চ মৰ্যাদা কেনেকৈ পাম। তাৰ কাৰণে হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। নিজক আত্মা বুলিতো নিশ্চয় ভাবিব লাগে। আমাৰ সকলো আত্মাৰ পিতা হৈছে পৰমাত্মা। এয়াতো বহুত সাধাৰণ কথা। কিন্তু মনুষ্যই ইমানখিনি কথাও বুজি নাপায়। তোমালোকে বুজাব পাৰা যে এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, সেইকাৰণে তোমালোকৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ গ’ল। মনুষ্যই ভাবে যে যিয়ে বিকাৰলৈ নাযায় তেওঁ পবিত্ৰ। যেনেকৈ সন্ন্যাসীসকল। পিতাই কৈছে তেওঁলোকতো অলপ সময়ৰ কাৰণে পাৱন হয়। সৃষ্টিখনতো তথাপিও পতিত নহয় জানো। পাৱন সৃষ্টি হৈছে সত্যযুগ। পতিত সৃষ্টিত সত্যযুগৰ দৰে পাৱন কোনো হ’ব নোৱাৰে। তাততো ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই, বিকাৰৰ কথাই নাই। তেন্তে চক্ৰ লগাই ঘূৰোঁতে-ফুৰোঁতে বুদ্ধিত এইটো চিন্তন চলি থাকিব লাগে। বাবাৰ এই জ্ঞান আছে নহয় জানো। জ্ঞানৰ সাগৰ যেতিয়া নিশ্চয় জ্ঞান প্ৰবাহিত হৈ থাকিব। তোমালোকো জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলোৱা নদী। তেওঁতো এভ্ৰ (সদায়) সাগৰেই হয়, তোমালোক সদায় সাগৰ নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে বুজা যে আমি সকলো ভাই-ভাই। তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়া, আচলতে নদী আদিৰ কথা নহয়। নদী বুলি কলে গংগা, যমুনা আদিৰ নাম কৈ দিয়ে। তোমালোক এতিয়া বেহদত থিয় হৈ আছা। আমি সকলো আত্মা এজন পিতাৰ সন্তান ভাই-ভাই হওঁ। এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। য’ৰ পৰা আহি শৰীৰ ৰূপী আসনত বিৰাজমান হওঁ। অতি সূক্ষ্ম আত্মা, সক্ষাৎকাৰ হ’লে বুজিব নোৱাৰিব। আত্মা ওলাই গ’লে তেতিয়া কোনোবাই কয় মুৰেৰে ওলাই গ’ল, চকুৰে, মুখেৰে ওলাই গ’ল.....মুখ খুলি যায়। আত্মাই শৰীৰ এৰি গুচি গ’লে তেতিয়া শৰীৰ জড় হৈ যায়। এয়া হৈছে জ্ঞান। বিদ্যাৰ্থীৰ বুদ্ধিত গোটেই দিন পঢ়াৰ খেয়ালে থাকে। তোমালোকৰো গোটেই দিন পঢ়াৰ খেয়ালেই চলি থকা উচিত। ভাল-ভাল বিদ্যাৰ্থীৰ হাতত সদায় কিবা নহয় কিবা কিতাপ থাকে। পঢ়ি থাকে।

পিতাই কয় তোমালোকৰ এয়া অন্তিম জন্ম, গোটেই চক্ৰ লগাই অন্তত আহি পাইছা গতিকে বুদ্ধিত এয়াই স্মৃতি থাকিব লাগে। ধাৰণা কৰি আনক বুজাব লাগে। কিছুমানৰতো ধাৰণা নহয়েই। স্কুলতো ক্ৰমানুসাৰে বিদ্যাৰ্থী থাকে। বিষয় বস্তুও বহুত থাকে। ইয়াত বিষয় এটাই। দেৱতা হ’ব লাগে, এইটো পাঠ পঢ়াৰেই চিন্তন চলি থাকিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে পঢ়া পাহৰি যাবা আৰু অন্য চিন্তা চলি থাকিব। ধাক্কা কৰোঁতা হ’লে, নিজৰ ধাক্কাৰেই খেয়ালত লাগি থাকিব। ষ্টুডেণ্টে পঢ়াতেই লাগি থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলো নিজৰ পঢ়াত ব্ৰতী হৈ থাকিব লাগে।

কালি “আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ সভা”ৰ এখন নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ আহিছিল। তোমালোকে তেওঁলোকক লিখিব পাৰা যে তোমালোকৰতো এয়া হৈছে হঠযোগ। ইয়াৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কি? ইয়াৰ পৰা কি লাভ হয়? আমিতো ৰাজযোগ শিকি আছো। পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, সেই ৰচিয়তাই আমাক নিজৰ আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান শুনায়। এতিয়া আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। ‘মনমনাভৱ’ - এয়া হৈছে আমাৰ মন্ত্ৰ। আমি পিতাক আৰু পিতাৰ দ্বাৰা যি উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় তাক স্মৰণ কৰো। তোমালোকে এই হঠযোগ আদি কৰি আহিছা, ইয়াৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কি? আমিতো নিজৰ বিষয়ে ক’লো যে আমি কি শিকি আছো। তোমালোকৰ এই হঠযোগৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়? সঁহাৰিত এনেকৈ সংক্ষেপত লিখিব লাগে। এনেধৰণৰ নিমন্ত্ৰণতো তোমালোকৰ ওচৰলৈ বহুত আহে। “সৰ্বভাৰতীয় ধৰ্ম সভা”ৰ পৰা তোমালোকলৈ নিমন্ত্ৰণ আহিল আৰু তোমালোকক সুধিলে - তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কি? তেতিয়া ক’বা আমি এয়া শিকি আছোঁ। নিজৰ বিষয়ে নিশ্চয় কোৱা উচিত, কিয়? এই ৰাজযোগ তোমালোকে শিকি আছা। কোৱা আমি এয়া পঢ়ি আছো। আমাক পঢ়াওঁতাজন হৈছে ভগৱান, আমি সকলো ভাই-ভাই। আমি নিজকে আত্মা বুলি বুজো। বেহদৰ পিতাই কয় - নিজকে আত্মা বুলি বুজি মামেকম্ (মেনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন



27-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শাস্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

হ'ব। এনধৰণৰ লিখনি বহুত ভালকৈ ছপা কৰি ৰাখি থ'বা। আকৌ য'ত-য'ত সভা আদি হয় তালৈ পঠিয়াই দিবা। তেতিয়া তেওঁলোকে ক'ব এওঁলোকেতো বহুত ভাল নিয়মৰ কথা শিকে। এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ৰজাৰো ৰজা বিশ্বৰ মালিক হয়গৈ। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আমি দেৱতা হওঁ, পুনৰ মনুষ্য হওঁ। এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি প্ৰথম শ্ৰেণীৰ লিখনি তৈয়াৰ কৰিব লাগে। তোমালোকক উদ্দেশ্যৰ বিষয়ে সুধিব পাৰে। সেই কাৰণে এয়া ছপা কৰি ৰাখিবা, এয়া হৈছে আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। এনেকৈ লিখিলে আকৰ্ষিত হ'ব। ইয়াত কোনো হঠযোগ বা শাস্ত্ৰৰ অৰ্থ বাখ্যা কৰাৰ কথা নাই। তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰৰ জ্ঞানৰো কিমান অহংকাৰ থাকে। তেওঁলোকে নিজকে শাস্ত্ৰৰ অথ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) বুলি ভাবে। বাস্তৱত তেওঁলোক হৈছে পূজাৰী, অথ'ৰিটি বুলিতো পূজ্য জনক কোৱা হয়। পূজাৰীক কি বুলি ক'ব? গতিকে এইটো স্পষ্ট কৰি লিখা উচিত যে আমি কি শিকোঁ। বি. কে. নামতো প্ৰখ্যাত হৈ গৈছে।

যোগ হৈছে দুই প্ৰকাৰৰ- এটা হৈছে হঠযোগ, আনটো হৈছে সহজ যোগ। সেয়াতো কোনো মনুষ্যই শিকাৰ নোৱাৰে। ৰাজযোগ এজন পৰমাত্মাইহে শিকায়। বাকী মনুষ্যৰ মত অনুসৰি অনেক প্ৰকাৰৰ যোগ আছে। তাত দেৱতাসকলক কাৰো মতৰ দৰকাৰ নাই কিয়নো উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিছে। তেওঁলোক হৈছে দেৱতা অৰ্থাৎ দৈৱী-গুণ সম্পন্ন, যাৰ এনে গুণ নাই তেওঁক অসুৰ বুলি কোৱা হয়। দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল আকৌ সেয়া ক'লে গ'ল? 84 জন্ম কেনেকৈ ল'লে? চিড়িৰ (চিত্ৰৰ) ওপৰত বুজাব লাগে। চিড়ি বহুত ভাল। যি তোমালোকৰ অন্তৰত আছে সেয়া এই চিড়িত আছে। সকলো পঢ়াৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পঢ়া হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। এয়া হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ পঢ়া। সকলোতকৈ ভাল। জগতৰ লোকে নাজানে যে আটাইতকৈ ভাল পঢ়া কোনটো। এই পঢ়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা দ্বি-মুকুটধাৰী হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে দ্বি-মুকুটধাৰী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। পঢ়া এটাই তাৰ পৰা আকৌ কোনোবা কিবা কোনোবা আন কিবা হয়গৈ! বিস্ময়জনক, একেই পঢ়াৰ দ্বাৰাই ৰাজধানী স্থাপনা হৈ যায়, ৰজাও হয় আৰু প্ৰজাও হয়। বাকী তাত দুখৰ কোনো কথা নাথাকে। পদ মৰ্যাদাতো থাকে নহয় জানো। ইয়াত অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। অনাবৃষ্টি, বেমাৰ, খাদ্য আদি পোৱা নাযায়, বানপানী আদি আহি থাকে। যদিও লাখপতি, কোটিপতি আছে, জন্মতো বিকাৰৰ দ্বাৰাই হয়। খুণ্ডা খালে, মহে কামুৰিলে, এয়া সকলো দুখ নহয় জানো। নামেই হৈছে ৰৌৰৱ নৰক। তথাপিও কৈ থাকে অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল। হেৰ', স্বৰ্গতো আহিবহে তেন্তে আকৌ কোনোবা স্বৰ্গলৈ গ'ল কেনেকৈ। যিকোনো লোককে বুজাবলৈ বহুত সহজ। এতিয়া বাবাই এনেকুৱা নিবন্ধ দিছে, লিখাটো সন্তানসকলৰ কাম। ধাৰণা হ'লে লিখিবও।

মুখ্য কথা সন্তানসকলক বুজায় - নিজকে আত্মা বুলি বুজা, এতিয়া উভতি যাব লাগিব। আমি সতোপ্ৰধান আছিলো সেয়েহে আনন্দৰ পাৰাপাৰ (সীমা) নাছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হ'লো। কিমান সহজ। বাবাই পইন্টচ্ বহুত শুনাই থাকে সেয়েহে ভালদৰে বহি বুজাব লাগে। নামানিলে বুজা যাব এওঁ আমাৰ কুলৰ নহয়। পঢ়াত দিনে-প্ৰতিদিনে আগুৱাই যাব লাগে। পিছুৱাই যাব নালাগে। দৈৱীগুণৰ পৰিৱৰ্তে আসুৰি গুণ ধাৰণ কৰা - এয়াতো পিছুৱাই যোৱা নহ'ল জানো। পিতাই কয় - বিকাৰ ত্যাগ কৰি গৈ থাকা, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। বহুত পাতল হৈ থাকিব লাগে। এই শৰীৰ ছিঃ-ছিঃ হয়, ইয়াক ত্যাগ কৰিব লাগিব। আমিহে এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। পিতাক স্মৰণ যদি নকৰা তেন্তে গুল-গুল (ফুল) হ'ব নোৱাৰিবা। বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হ'ব। পিছলৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। সুধিব, তুমি কি সেৱা কৰিলা? তুমি কেতিয়াও ক'টলৈ নাই যোৱা। বাবাই সকলোবোৰ দেখিছে, কেনেকৈ তেওঁলোকে চোৰ ধৰে, পিছত কেচ (মোকদ্দমা) চলে তদ্ৰূপ তাতো তোমালোকৰ সকলোবোৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই থাকিব। শাস্তি খাই পিছত নগণ্য পদ প্ৰাপ্তি হ'ব। শিক্ষকৰতো দয়া উপজে নহয় জানো। এওঁ ফেইল হৈ যাব। এই পিতাক স্মৰণ কৰা বিষয়টি সকলোতকৈ ভাল, যাৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন হয়। বাবাই আমাক পঢ়ায়। এইটোৱে স্মৰণ কৰি চক্ৰ লগাই থাকিব লাগে। বিদ্যাৰ্থীয়ে শিক্ষকক



27-07-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

স্মৰণো কৰে আৰু বুদ্ধিত পঢ়াৰ কথা থাকে। শিক্ষকৰ লগত যোগতো নিশ্চয় থাকিব। এইটো বুদ্ধিত থাকিব লাগে - আমাৰ সকলো ভাইৰ (আত্মাৰ) এজন শিক্ষক, তেওঁ হৈছে সৰ্বোত্তম (পৰম) শিক্ষক। পিছলৈ অনেকেই জানিব - অহ' প্ৰভু তোমাৰ লীলা... মহিমা কৰি মৰিব কিন্তু প্ৰাপ্তিতো একো নহ'ব। দেহ-অভিমানত আহিলেই উল্টা কাম কৰে। দেহী-অভিমानी হ'লে ভাল কাম কৰিব। পিতাই কয় এতিয়া তোমালোকৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। উভতি যাবই লাগিব। হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰি সকলোৱে যাব লাগিব। বিচাৰিলেও বা নিবিচাৰিলেও নিশ্চয় যাবই লাগিব। এনেকুৱা দিনো আহিব যেতিয়া সৃষ্টি বহুত খালী হৈ যাব। কেৱল ভাৰতহে থাকিব। আধাকল্প কেৱল ভাৰতেই থাকিব তেন্তে সৃষ্টি কিমান খালী হৈ যাব। এনেকুৱা খেয়াল তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কাৰো বুদ্ধিত উদয় নহ'ব। তেতিয়া তোমালোকৰ কোনো শত্ৰুও নাথাকিব। শত্ৰু আহেনো কিয়? ধন-সম্পত্তিৰ বাবে। ভাৰতলৈ ইমান মুছলমান আৰু ইংৰাজ কিয় আহিছিল? ধন-সম্পত্তি দেখিলে। ধন বহুত আছিল, এতিয়া নাই সেয়েহে এতিয়া অন্য কোনো নাই। ধন লৈ খালী কৰি গ'ল। মনুষ্যই এয়া নাজানে। বাবাই কয় - ধনতো তোমালোকে নিজেই শেষ কৰি দিলা, ড্ৰামাৰ প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি। তোমালোকৰ নিশ্চয় আছে যে আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহিছো। কেতিয়াও কাৰো খেয়ালতো নাহিব যে এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

- (1) চলা-ফুৰা কৰোঁতে বুদ্ধিত পঢ়াৰ চিন্তন কৰিব লাগে। যিকোনো কৰ্ম কৰোঁতে বুদ্ধিত যাতে সদায় জ্ঞান প্ৰৱাহিত হৈ থাকে। এয়া হৈছে আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ পঢ়া, যি পাঠ পঢ়ি ডবল ক্ৰাউন (দ্বিমুকুটধাৰী) হ'ব লাগে।
- (2) অভ্যাস কৰিব লাগে আমি আত্মা ভাই-ভাই। দেহ-অভিমানত আহিলে উল্টা কৰ্ম হয় সেয়েহে যিমান সম্ভৱ আত্ম-অভিমानी হৈ থাকিব লাগে।

**\*বৰদান:-** সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত আহি ডায়মণ্ড (হীৰা) হৈ ডায়মণ্ডক (হীৰাক) দৰ্শন কৰোঁতা দাগবিহীন ডায়মণ্ড হোৱা

বাপদাদাৰ শ্ৰীমত হৈছে যে ডায়মণ্ড (হীৰা) হৈ ডায়মণ্ডক (হীৰাক) চোৱা। লাগিলে কোনো আত্মা কয়লাৰ দৰে ক'লাই নহওঁক, একেবাৰে তমোগুণীয়ে নহওঁক কিন্তু তোমালোকৰ দৃষ্টি পৰিলে তেওঁৰ মলিনতা যেন কম হৈ যায়। অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে যিসকলৰ সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত আহা কেৱল ডায়মণ্ড হৈ ডায়মণ্ডকে চাই থাকিব। কোনো বিঘিনি বা স্বভাৱৰ বশীভূত হোৱা বাবে ডায়মণ্ডত যাতে দাগ নালাগে। অনেক প্ৰকাৰৰ পৰিস্থিতিৰ বিঘিনি নাহক কিয় কিন্তু তোমালোক এনেকুৱা শক্তিশালী হোৱা যাতে তাৰ প্ৰভাৱ নপৰে।

**\*শ্লোগান:-** মন আৰু বুদ্ধিক মনমতৰ পৰা সদায় খালী কৰি ৰাখোঁতাজনে আজ্ঞাকাৰী হয়।

ওঁম্ শান্তি!!

\*\*\*